

Elisabet Norseng har laget ti enheter av arbeider satt sammen av nonfigurative papirbilder og landskapsfotografi fra Svalbard. – Men jeg får visst ikke plass til alt, sier hun, her foran et billedpar som på hver sin måte antyder uendelig tid og rom.

Punkter for søkende blikk

KUNSTNERNES HUS/ ATELIERENE:

Visuelle «dikt» plassert som fargepunkter på store, snøhvite flater, i kontrast mot arktisk landskap sett gjennom ameralinsen.

ERIK BJØRNSKAU
TRYGVE INDRELID (foto)

– Jeg har valgt å arbeide med en slags kontrast mellom en indre verden, som jeg tar for meg på papir, og en ytre verden, som jeg har sett på med fotoapparat, og så setter jeg disse to «verdener» sammen. Men her lar jeg den indre verden dominere, være størst, med hensikt. Jeg synes det passer, smiler billedkunstneren Elisabet Norseng.

– Ofte blir jo den indre verden litt – hva skal man si – underrepresentert? Her gir jeg den større rom.

Fem store papirarbeider, store hvite flater med ørsmå dotter av farge, som dyrespor i snøen, og som en parallell til byvinteren som har inntatt gatene rundt Kunstnernes Hus. Montert med hvert sitt store hvite ark er et

mindre bilde, et arktisk landskap, fotografert ved Ny Ålesund på Svalbard sommerstid, med fjerne fjell, stille fjordbunner og nesten abstrakte strandflater av mose og stein. Og for å fylle de fire atelierveggene, enda noen fotografier.

Åpent atelier. Elisabet Norseng, merittert og erfaren billedkunstner som i mange år har vært bosatt i Paris med komponistektemannen Sven Lyder Kahrs, skaper kunstarbeider som står godt til partnerens moderne klanger og til tider minimalistiske lydeksperimenteringer. I fire måneder har hun nå hatt atelier i Kunstnernes Hus, blant annet også med Håvard Homstvedt i et av de andre atelierene, og denne førjulshelgen er det åpne dører slik at interesserte kan se resultatet av kunstnernes prosjekter.

Norseng tror at spenningen mellom de to ulike mediene, feltet de opererer innenfor og kontrasten i formatene, kan gjøre noe med forståelsen av å se og oppfatte det synlige.

De nonfigurative papirarbeidene er seg selv, og bare det, antyder hun. Bildet er ikke en avbildning av noe, men «de er det de er, der de er, og ikke noe annet», sier hun.

– Disse bildene fungerer også

Elisabet Norseng (50)

Norsk billedkunstner, også lyriker

Bor i Paris, gift med komponist Sven Lyder Kahrs

Utd. Statens Kunstakademi 1982

Fast galleri: Nikki Diana Marquardt Gallery

Også stilt ut i Roma, Reykjavik, Henie Onstad Kunstsenter, Lillehammer Kunstmuseum.

Aktuell med Atelierrutstilling Kunstnernes Hus, 18. t.o.m. 20/12

Aftenposten fakta

på en måte som dikt for meg, sier hun tenksomt.

– Punktene blir litt som ord.

Hun tar frem en skissebok og tidligere kataloger og viser at i denne sammenheng er formspråket blitt mer og mer redusert. På 80-tallet fylte hun flatene med abstrakte former som kunne være antydninger av organiske former. Så ble de færre og færre, og har endt opp i hvite ark, ofte bare avrevne notablokk-papir, med ørsmå punkter, tilsynelatende intuitivt plassert.

CD-kunst og dikt. Men bare tilsynelatende, for Norseng har også eksperimentert med geometriske former som kan oppstå når linjer, under skissearbeidet, trekkes mellom punktene. Disse er der, om enn som skjulte mønstre.

Men diktassosiasjonen er sterk, for Norseng eksperimenterer også med dette verbale mediet. Til mannen Sven Lyder Kahrs nyutgitte CD, med ni musikkstykker fra det siste tiåret, spilt inn av ulike moderne ensembler og solister, har hun designet coveret, ja hele CD-en, med slyngende fargekrittstreker – originalene vises også i atelieret. Album-tittelen Dew Sparrows Breath – tre ord som maner frem bilder av noe stille, av var-

het, små bevegelser – er tatt fra et av Elisabet Norsengs korte, nesten haikulignende dikt.

– Ordene henger sammen med bildene mine, slår hun fast. Men samtidig er disse papirarbeidene, som fotografiene, landskaper, altså indre og ytre landskaper.

– Formene som dannes av punktene, dottene om man vil, danner også rom, for meg. Det blir en romlig spenning i den hvite flaten. dette «landskapet» bretter seg også innover, bakover.

Men strukturen er fremkommet i en blanding av og kontrast mellom noe mulig planlagt og noe annet helt intuitivt, antyder hun. Hvorfor er punktene der de er?

– Dette er og skal også være litt tilfeldig. Når jeg trekker linjer på skisseblokken, ser jeg at noe blir spennende, mens annet bare blir kjedelig, ler hun.

Homstvedt. Også denne helgen, i et av husets andre kunstneratelierer, viser Håvard Homstvedt, som arbeider i USA og som også stiller ut malerier og installasjoner i Galleri Riis til 17. januar, et utvalg av nyere arbeider, maleri og tegning, produsert under høstens atelieropp-hold.